

'IK REALISEERDE ME
DAT ALS HIJ VERLAMD
ZOU RAKEN, IK ZIJN
ROLSTOEL TOCH OOK
ZOU DUWEN. IK
BESLOOT TE BLIJVEN, OP
MIJN VOORWAARDEN'

kon ik geen antwoord op geven, net zo min als op de vraag wat ik wilde met mijn leven. Ik was een fixer, een helper. Van kleins af aan was ik bezig geweest het anderen naar de zin te maken, te helpen, een luisterend oor te zijn. Ik cijferde mezelf weg en had de ernst van onze problemen niet onder ogen willen zien. Vanaf de buitenkant leek alles dan ook geweldig. Wij waren een mooi stel, maatschappelijk succesvol, hadden leuke kinderen en een geweldig sociaal leven. Ook ik hield dit beeld in stand. Als Richard de ochtend van onze laatste vakantiedag met een gigantische kater op de bank lag, stond ik alle koffers in te pakken en zei ik ook nog dat de kinderen zachtjes moesten doen voor papa. Mijn verdriet over de Oud en Nieuw waarop Richard te dronken was om mij om twaalf uur te kussen, stopte ik weg. Ik realiseerde me pas tijdens de sessies met de therapeut dat ik net zo goed als hij issues had die opgelost moesten worden. Ik leerde te helpen, zonder mezelf te verliezen. Hij leerde omgaan met zijn emoties, die hij voorheen wegdronk. Langzaam is het idee voor onze verslavingskliniek ontstaan. Onze eerste doelstelling is het taboe rondom verslaving doorbreken. Verslaafden zijn niet altijd *lowlifes*, die met een fles in het park liggen. Vaker niet dan wel, zou ik zeggen. We willen voorlichting geven, mensen helpen. En dat kunnen we doen aan de hand van ons eigen verhaal, want met ons gaat het nu goed. Richard staat al twee jaar droog, we zijn weer echt samen, en we hebben ons mooie bedrijf. De afgelopen tijd hebben we tegen heel wat vooroordelen moeten opboksen. Niet iedereen reageert positief als je uitspreekt dat je verslaafd bent, of bent geweest. Terwijl ik het een teken van kracht vind als je toegeeft dat je een probleem hebt en bereid bent aan jezelf te werken. Ik ben blij dat we het samen zijn aangegaan. Dat hadden we ook afgesproken. Toen we elkaar net kenden, gingen we op een mooie ochtend ontbijten aan het strand en tijdens een wandeling hebben we afgesproken om ervoor te gaan samen, maar dan echt, voor altijd. Daar heb ik me aan gehouden. Gelukkig. ■

Patricia's man had een alcoholprobleem. Samen klommen ze van *rock bottom* omhoog en nu helpen ze andere verslaafden en hun families met hun bedrijf *Ready For Change*.

'Toen Richard, nadat ik hem uit de kroeg had opgewacht, opbiechte hoezeer zijn leven werd beheerst door de drank, riep ik dat het over was. Ik was er klaar mee, had het gehad met zijn leugens en gedraai. We waren niet meer zo als vroeger. Wat wij altijd hadden gedeeld was zo bijzonder, maar door zijn alcoholverslaving werd het anders. Het was Richard en de drank en niet meer wij samen. Na ons gesprek in de auto voor de kroeg, ging ik alleen naar huis. Die nacht zat ik huilend op de bank na te denken over wat Richard eerder had gezegd: hoezeer hij in de ban van de drank was. Ik realiseerde me toen dat als mijn geliefde met zijn auto tegen een boom zou knallen en daardoor verlamd zou raken, ik zijn rolstoel toch ook zou duwen. Ik besloot te blijven. Alleen dan wel op mijn voorwaarden: hij moest zich laten opnemen. Toen ik hem afzette bij de kliniek dacht ik: als hij hier weer uitkomt en zijn probleem heeft opgelost, kunnen we rustig ons leven oppakken. Zo simpel was het niet. Van mij werd ook verwacht dat ik zou meedraaien in het familieprogramma. Tijdens het eerste gesprek zat ik triomfantelijk te vertellen hoe leuk mijn leven was en hoe goed het met mij ging, tot de therapeut vroeg hoe ik me nou precies over de situatie voelde. Daar